

cům přiznati, kteří sice dne 1. října 1918 nebyli ještě 60 let staří a neměli ještě 35 služebních let a po započtení válečných puřletů nemají ještě nároku na postup, avšak přede dnem nápadu dojdou 60. roku věku a skončí 35 let služby. Právě na tyto vztahují se slova »neb dojdou«, neboť kdyby nebyla tato slova do § 3 cit. zákona pojata, nemohli by tito úředníci dosáhnouti ani vyšších požitků, ani zmíněného osobního přídavku v § 3 vytčeného.

Případ stěžovatelův jest však docela jiný. Stěžovatel byl účasten výhod ze zákona ze dne 23. července 1919 č. 457 sb. z. a n. plynoucích, neboť nabyt 2. stupně platového V. hodn. třídy již dnem 26. října 1918, kdežto kdyby nebylo citovaného zákona, byl by do stupnice té postoupil teprve dnem 26. dubna 1920. Postoupil-li tudíž stěžovatel následkem započtení válečných let do vyššího stupně platového o 1½ roku dříve, nemá na nějaké další výhody, totiž přiznání osobního přídavku ve výši rozdílu mezi druhým a třetím stupněm platovým V. hodn. třídy podle znění citovaného zákona nároku, neboť nárok jeho byl již vzhledem k tomu, že bylo u jeho osoby již použito ustanovení § 1, odst. 1 a že zmíněné výhody z tohoto zákona plynoucí skutečně dosáhl, úplně vyčerpán a citovaný zákon podle svého znění vylučuje, aby ho mohlo býti použito u téhož státního zaměstnance dvakráte.

Byla tedy stížnost jako bezdůvodná zamítnuta.

Č. 895.

Úředníci obecní (Čechy): * O odvolání z disciplinárního nálezu, vynesného ve smyslu § 13/1 zák. z 29. května 1908 č. 35 z. z. česk. obecním starostou, rozhoduje podle § 16, odst. 3 v druhé instanci nikoli obecní zastupitelstvo, nýbrž přímo okresní výbor.

(Nález ze dne 20. června 1921 č. 4359.)

Věc: Dr. Ing. Tomáš K. v K. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran udělení písemné důtky.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem městské rady v K. z — udělena stěžovateli, městskému vrchnímu inženýru, podle § 13 zákona z 29. května 1908 č. 35 z. z. písemná důtka. Odvolání, které stěžovatel z výměru toho podal u starosty města, bylo rozhodnutím okresní správní komise z — vyhověno a naříkaný disciplinární nález zrušen. K rekursu obce zemský správní výbor rozhodnutím z — rozhodnutí okresní správní komise zrušil, poněvadž o odvolání Dra K. z disciplinárního nálezu městské rady náleží dle § 40 ob. zřiz. v druhé stolici rozhodovati obecnímu zastupitelstvu a nikoliv okresní správní komisi.

Stížnost, která potírá tento právní názor a domáhá se zrušení rozhodnutí pro nezákonnost, nejvyšší správní soud shledal důvodnou.

Není sporu o tom, že stěžovatel je obecním úředníkem, že pro jeho služební poměr platí předpisy zákona z 29. května 1908 č. 35 z. z., pokud nebyly změněny zákonem ze 27. července 1919 č. 443 sb. z. a n.; vzta-

hují se naň tudíž také předpisy onoho zákona o disciplinárních trestech a řízení disciplinárním §§ 12—18. Zákon rozeznává co do kompetence k ukládání trestů disciplinárních jednak domluvu a písemnou důtku (§ 12, odst. 2 č. 1 a 2), jednak ostatní tresty disciplinární (§ 12, odst. 2 č. 3—6). Udělení domluvy a písemné důtky upraveno je v § 13 a přísluší starostovi. Ostatní disciplinární tresty ukládá po řízení provedeném dle §§ 14 až 16 obecní zastupitelstvo disciplinárním nálezem ve smyslu § 16, odst. 1 zákona. Zákon rozděluje tedy zcela přesně kompetenci k disciplinárnímu stíhání jednak na starostu, jednak na obecní zastupitelstvo, a přiznává každému z těchto obou orgánů v mezích jemu vytčených samostatnou kompetenci, která se navzájem vylučuje.

S tímto nazíráním zákona souhlasí také úprava postupu instančního, jak normována v § 16, odst. 3, kde se stanoví, že z disciplinárního nálezu vyneseno dle §§ 13 n e b 16 lze se odvolati dle ustanovení § 99 ob. zřiz. Zákon — beze vší pochyby docela úmyslně — necituje § 40 ob. zřiz., který rozhodnutí o rekursech do opatření starosty přikazuje obecnímu zastupitelstvu, nýbrž klade disciplinární nálezy vydané starostou dle § 13 a obecním zastupitelstvem dle § 16 s o u ř a d n ě v e d l e s e b e a ohledně obojích stanoví t ý ž i n s t a n č n í p o ř a d, jak je určen v § 99 ob. zřiz. Tímto speciálním předpisem § 16, odst. 3 je tedy pro obor disciplinárního řízení proti obecním úředníkům dle zákona z 29. května 1908 derogováno všeobecnému ustanovení § 40 ob. zřiz. a pořad instanční upraven v ten rozum, že o odvoláních z disciplinárních nálezů, vydaných dle § 13 obecním starostou, rozhoduje dle § 99 ob. zřiz. přímo — s p o m i n u t í m obecního zastupitelstva — v druhé instanci okresní výbor. Že názor ten je správný, potvrzuje také odst. 4 § 16, jenž mluví toliko o okresním resp. zemském výboru, a to hned v zápětí a v úzké spojitosti s předchozím ustanovením odst. 3, takže je nepochybně, že také v tomto odst. 3. zákon měl jako instance na mysli jenom tyto dva úřady a nikoli zastupitelstvo obecní.

Bylo proto naříkané rozhodnutí, které spočívá na opačném, nesprávném názoru právním, dle § 7 zák. o správ. soudu zrušiti.

Č. 896.

Zabírání bytů: * Žádost za schválení smlouvy nájemní, která došla k úřadu po doručení nálezu zabíracího, nedotýká se právní účinnosti zákona.

(Nález ze dne 20. června 1921 č. 5887.)

V ě c: Štěpán K. a Josef J. proti společnému bytovému úřadu v Praze stran neschválení smlouvy nájemní.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — — — —

Podle § 10 zák. o zab. bytů pozbývají vlastník domu a nájemník zabráním bytu nebo místnosti práva, aby volně nakládali zabranými byty a místnostmi. Podle § 2 téhož zákona jest povinen ten, kdo h o d l á pronajmouti byt nebo jakoukoliv místnost, aby to n a p ř e d oznámil obci